

de klank van de regenboog

Mijn zoektocht in het licht van het Rozenkruis

Ankie Hetteema

DE KLANK VAN DE REGENBOOG

*Op deze lange storm rees een regenboog
op deze late ochtend de zon
vogels stonden lachend op in hun nest
de windstoten, inderdaad, waren voorbij*

Toen ik de liefde leerde kennen, kon ik leven

Emily Dickinson

de klank van de regenboog

Mijn zoektocht in het licht van het Rozenkruis

Ankie Hetteema

Colofon

Redactie: Anneke Munnik
Aquarellen: Theo Lamers
Boekverzorging: Ton Sampiemon
ISBN 9789067325127
© 2025 Rozenkruis pers, Haarlem

Rozenkruis pers
Bakenessergracht 1
2011 JS Haarlem
023 532 38 52
info@rozenkruispers.com
www.rozenkruispers.com

INHOUD

7	Ten geleide
9	Eén vonk van licht is voldoende
10	De belofte van de liefde
26	De vreugde leven
44	Het licht leven
70	Hoopvol leven
104	De gave van de geest
120	Visioen van stralend nieuw leven
144	Het omslagpunt tussen licht en duisternis
172	Het ene leven
183	Dankwoord
185	Literatuur

TEN GELEIDE

Op tweeëntwintigjarige leeftijd komt Ankie Hettema onverwacht in aanraking met het rozenkruis. Een lichtend kruis met in het hart een bloeiende roos, een krachtige verbeelding van een zeer bijzonder en toch universeel ideaal. Het resoneert sterk in haar en legt een diep verlangen open om er meer bekend en vertrouwd mee te raken. Ze herkent het ideaal in alle grote wijsheidsstromingen. Juist het universele karakter ervan spreekt haar aan. Niet dat meteen alles helder en duidelijk is. Maar gaandeweg ontdekt ze meer en meer haar richtsnoer: de ziel die zich verenigt met de geest van liefde, stralend van geluk.

Ankie Hettema laat zien wat er kan gebeuren als je zo'n overweldigende, innerlijke aanraking serieus neemt en tot leidraad maakt voor het vervolg van je leven. Ze kiest er voor om zich aan te sluiten bij de School van het Gouden Rozenkruis, en ontdekt hoe het ideaal concreet gemaakt kan worden in een inwijdingsweg die aansluit bij de (westerse) mens van deze tijd. Haar boek geeft je daarmee ook een inkijk in deze school.

Maar vooral is het een boek van een moedig en veerkrachtig mens, met een sprankelende en onderzoekende geest. We hopen dat het vele lezers vindt die zich erin herkennen en door laten aanmoedigen.

Hannie te Grotenhuis
Rozenkruis pers

ÉÉN VONK VAN LICHT IS VOLDOENDE

Licht geeft leven. Er is het licht van de zon, dat alles op aarde voedt en doet groeien. En er is het licht van de geestelijke zon, waaruit alles is voortgekomen. Voor een rozenkruiser gaat het om dat licht. Licht dat het hart binnendringt en aanspoort tot het ontplooiën en keer op keer vernieuwen van het innerlijk leven. Zie daarbij de wereld, inclusief jezelf, als een prisma waar het ene licht doorheen schijnt en in zeven kleuren ‘breekt’. In de zeven kleuren zijn zeven ontwikkelingsfasen van zieleleven te herkennen. Zeven innerlijke belevingen die meerdere dimensies openen en voeren tot een weids perspectief. Zoals de kleuren van een regenboog elkaar doordringen, zo is ook de ene ontwikkelingsfase aanwezig in de andere. Het onderscheid in kleur helpt om de roerselen van het zieleleven te kunnen begrijpen en in te zien welke innerlijke of geestelijke ontwikkeling voor wereld en mensheid is weggelegd. Die is nauwelijks onder woorden te brengen, maar met de zeven kleuren rood, oranje, geel, groen, blauw, indigo en violet als leidraad doe ik een poging. Het is onmogelijk een compleet beeld te schetsen. Dat hoeft ook niet. Eén vonk van licht is voldoende om te ontvlammen tot een laaiend vuur. In de tijd die voor ons ligt, zal het leven in het licht van de geestelijke zon door iedereen gekend kunnen worden. Tot vreugde.

DE BELOFTE VAN DE LIEFDE

*De ziel, aangeraakt door het licht, herinnert
zich haar oorsprong en haar bestemming.*

EEN LEVEND CONTRAST

Een grote vraag

Ik was zeven en stond buiten tegen de muur te kaatsenballen terwijl ik wist dat op dat moment mijn vader doodging. Het trof mij dat gewone dingen blijkbaar ‘gewoon’ doorgaan, dat het leven ‘gewoon’ verdergaat terwijl dat van mijn vader op het punt stond te eindigen. Dat was zo onwezenlijk. De alledaagsheid kwam in een scherp contrast te staan met iets wat ik niet benoemen kon, maar wat dat moment oversteeg. Vanaf dat moment besepte ik dat leven, ook mijn leven, eindig was. In dat bewuste ogenblik, ingebroken in het leven van alledag, werd een grote vraag in mij neergelegd die niet meer wegging: wat is leven als er ook dood is?

Op het schoolplein zong en speelde ik het lied mee: ‘Rood is de liefde, zwart is de rouw.’

De rouw leerde ik kennen. Die trok als een schaduw met me mee. Een zwaarte die zich achteraf het best laat vertalen als een niet begrijpen in wat voor wereld ik terecht was gekomen en wie ik zelf was.

Na het overlijden van mijn vader plukte ik in het park een bosje bloemen voor mijn moeder. Ik wist dat ik iets

deed wat niet mocht, maar ook wat ik zeggen zou als ik aangesproken zou worden: voor mijn moeder omdat ze zo verdrietig is. Op een foto zit ik met mijn drie zussen en twee broers netjes op een rij van groot naar klein op het bed van mijn ouders. Ik vorm met mijn vingers een hart. Ik weet dat ik dat fijn vond om te doen. Het hart, de bloemen, ik droeg de tekens van de liefde bij me. Door de schaduw heen aderde het verlangen naar liefde.

Onze geboorte is enkel een slaap en een vergeten: de ziel die met ons opkomt, onze levensster, heeft haar oorsprong elders en komt van ver: niet in volkomen vergetelheid, en niet in uiterste naaktheid, maar wolven van luister meevoerend komen wij van God, die onze woning is.

William Wordsworth

Eindigheid

Voor een kind is de wereld magisch en alles lijkt mogelijk. Het ene licht omvat beschermend het kind en is nog dichtbij. Ik herinner me de stille, gelukkige momenten die daarbij horen. Maar op een bepaald ogenblik dringt een ander besef door: dat er een wereld is waarin huisdieren, grootouders of vaders en moeders doodgaan, kinderen oorlogen meemaken, of honger hebben. De wereld van het kind breekt in tweeën.

Sterven hoort bij het leven, wordt gezegd. Ja, voor de een is dat een vanzelfsprekendheid en aanvaardbaar: zo is het nu eenmaal. Voor de ander is het onverteerbaar en roept het verontrustende vragen op. In het hindoeïstisch epos de Mahabharata vraagt Brahma aan Yudhishthira, de oudste van vijf broers, wat het grootste

wonder is. Hij antwoordt: 'Elke dag slaat de dood toe en wij leven alsof wij onsterfelijk zijn.' Hoe wonderlijk is dat! Vanwaar dat gevoel van onsterfelijkheid? Is het de reden waarom niet gauw wordt stilgestaan bij vragen als: wat is de zin van het leven? Wat de dood voor ons mensen? Voor mijzelf is het onmogelijk voorbij deze vragen te leven, als ik zie dat alles wat mij vertrouwd en dierbaar is, verandert en kan verdwijnen.

Oeroud en levend

Gedachten over leven en dood zijn zo oud als de mensheid. In het Gilgamesj-epos, een van de oudste literaire werken, wordt de koning van Uruk, Gilgamesj, getroffen door de dood van zijn vriend Enkidoe. Hij klaagt en rouwt omdat zijn vriend 'klei' geworden is. Plotseling beseft hij ook zelf sterfelijk te zijn. Met angst voor de dood dwaalt hij door het leven, dat een diepe duisternis voor hem is geworden. Hij besluit op zoek te gaan naar het eeuwige leven.

Waar Gilgamesj onrustig zoekend is, vertellen de Egyptische mythen van het stralende land achter de horizon, de hemelsfeer der goden. Egyptenaren geloofden niet aan één leven, zij dachten cyclisch. De dag die overgaat in de nacht, leven in de dood, dood in het leven. Het fysieke lichaam en zijn schaduw vallen wel uiteen bij de dood, schrijft Corina Zuiderduin in haar prachtig-rijk geïllustreerde boek *Het Mooie Westen*, maar het lerende deel in het menselijk bewustzijn, de *ka* en de *ba*, gericht op het onvergankelijke deel de *ach*, vervolgen hun reis en gaan verder naar het gebied waarmee ze overeenstemmen om later weer in nieuwe levens nieuwe ervaringen op te doen en zich verder te ontwikkelen.

In het oude hindoeïstische geschrift, de Upanishads,

vinden we de gedachte dat in alle dingen *atman*, het onvergankelijke, goddelijke principe schuilt. Die ijle *atman*, zegt het, is voor mensen kenbaar. Want ‘wat dat ijle is, dat de hele wereld als haar ziel heeft, dat is de werkelijkheid en dat zijt gij!’ In andere woorden: de werkelijkheid is dat je een levende, eeuwige ziel bent.

In september 2019 kwam het boek *De zin van het leven* van journalist en schrijver Fokke Obbema uit. Een jaar daarvoor had hij een hartstilstand gekregen. Zo uit de stroom van het dagelijks leven genomen, vroeg hij zich plotseling af wat eigenlijk de zin van het leven, van ons leven is. Met die vraag nam hij een veertigtal interviews af. ‘Tastend in het duister,’ schrijft Obbema, ‘bewegen wij ons voort, terwijl we doen alsof ons pad helder wordt verlicht. Voor een wezenlijk onderdeel van ons bestaan schermen we ons zo veel mogelijk af – ik heb het over de dood. Bij voorkeur denken we niet aan hem, alsof ons bestaan eeuwig voortduurt. (...) wat is de betekenis ervan, heeft dit alles zin? Je hoeft niet even dood te zijn geweest om te worstelen met deze existentiële vragen.’ Het is bijzonder om dit te lezen. Zoveel verschillende mensen en zoveel verschillende antwoorden.

Er was een tijd toen weide, bos en beek, de aarde en al wat ons verschijnt, getooid leek in hemels licht, de luister en de frisheid van een droom. Het is niet meer zoals het eertijds was; waarheen ik mij ook keer, des nachts of overdag, dat wat ik heb gezien, ik zie het thans niet meer.

William Wordsworth

Ontdekt lichtveld

Herkenbare verhalen en diepzinnige woorden: ze zetten aan om eigen gedachten te vormen. Waar sta je bij al die verschillende benaderingen? Tenslotte gaat het toch om wat je zelf diep vanbinnen als ‘waar’ kunt doorvoelen? Wat je kunt leven? De vragen in mijn jonge jaren: hoe kan ik leven in een wereld waarin mensen doodgaan, waar oorlog en honger is, vonden in mijn omgeving toen geen weerklank. Een blij meisje zijn, op een goede plek in de wereld geboren, daar moest ik genoeg mee nemen. Maar dat lukte mij niet. De wereld bleef mij vreemd. Ook al werkte ik met idealisme in organisaties die ‘de verbetering van de wereld’ tot doel hadden, ik miste het diepe ‘waartoe’ van de dingen. Toen ik in aanraking kwam met het Gouden Rozenkruis, was ik tweeëntwintig en ik ontdekte daar een levendig geestelijk veld waarin mijn vragen resoneerden, waarin ik ze kon neerleggen. Niet iemand, geen meester of goeroe, wees de weg naar een mogelijk antwoord, maar op bijzondere wijze deed de lichtheid van het veld dat. Ik oriënteerde me in die geestelijke ruimte waarin een nieuw levensgevoel wakker werd. Ideeën en gedachten die in mijn binnenste opwelden in relatie met het lichtveld, gingen richting geven aan mijn leven. Op een woordloos niveau kregen de begrippen leven, dood en eeuwigheid een andere lading en betekenis voor mij.

Lichtgemeenschap

De aard van het genoemde geestelijke lichtveld is wezenlijk anders dan het licht dat alles zichtbaar maakt op aarde. Anders dan wanneer we de positieve, lichte kant van het leven willen zien. Het is het licht van de oorsprong, dat alle krachten en beelden in zich draagt.

DE VREUGDE LEVEN

Vreugde golft door de ziel van een mens die zijn tweevoudigheid beseft. Het herstel van de verbinding met de lichtwereld is begonnen.

EEN ROZENKNOP WIL BLOEIEN

Herkenning

Misschien kan ik zeggen dat mijn leven uit twee delen bestaat. De roos vormt het scharnierpunt. Of misschien eerder de innerlijke herkenning: een goddelijke kern ligt als een roos in mijn hart verborgen. Dat er zo'n nieuw beginpunt in mij verborgen ligt, ondanks die ik was of ben, ondanks wat ik heb meegemaakt, blijkt een onvervreemdbaar groot geluk. Zoals je heel blij kunt zijn als je plotseling iets terugvindt wat je heel dierbaar is, maar dan veel sterker, zo golfde vreugde door mij heen bij het horen van het innerlijke leven van de roos. Ik wil niet langer stilstaan bij gevoelens van onwaardigheid, onzekerheid of teleurstelling over mezelf. Het doet geen recht aan het geheel nieuwe levensgevoel dat in me vrijkomt. Welk innerlijk levensgevoel kies ik? De altijd ronddraaiende, oude gedachtepatronen, de greep van de stof of de vreugde van dat nieuwe begin? Wil ik me nog langer laten overweldigen door bijzaken die me van mijn essentie afhouden? Ik merk hoe in mijn bewustzijn een omkering mogelijk wordt. Vastbesloten ga ik staan in de vreugde van het rozenleven. Het is de

tweede stap op de boog van belofte, de weg van het licht. De kleur oranje geeft mijn blijdschap en vreugde weer.

Ik draag een diepe herinnering aan een zuiver, oorspronkelijk leven met me mee. Mijn verlangen naar waarheid en liefde, naar het goede en naar een rechtvaardige wereld, komt hier vandaan. Dat zie ik nu.

Veel wijsheid is neergeschreven in boeken en geschriften. Behulpzaam zijn ze en ze geven herkenning. Maar wijsheid die vrijmaakt, kun je niet uit boeken halen. Ik beseef eigenlijk niet te weten wat 'echt leven' is. De erkenning van 'het niet weten', opent op onbegrijpelijke wijze meer en meer de nieuw gevonden levensruimte van de ziel. Het dagelijkse leven neemt me mee van het een naar het ander. Maar gericht op de innerlijke levensruimte, vind ik een vast punt dat zicht geeft op de geestelijke wereld die in mij aanwezig is. Niet om in te vluchten, maar om subtiele aanwijzingen te vinden. Hoe en wat kan of moet ik doen in mijn leven? Alleen al met die naar binnen gestelde vraag komt een antwoord van binnenuit. Dat antwoord is heus niet gelijk het zaligmakende inzicht. Maar het zet mij in de stroom van het licht waarin ik zie dat ik zelf met mijn zelfzucht, beperkte blik en oordelen over de buitenwereld schaduwen maak, donkerte.

Ik leer in bescheidenheid mijn gedachten terug te houden, mijzelf ertussenuit halen. Wat ik denk te zien, is immers altijd anders en slechts een fragment. Alles van de wereld, ook wat ik negatief neig te beoordelen, woont ook in mij. Daar heb ik deel aan. Kahlil Gibran geeft het volgende beeld in *De profeet*. Zoals een enkel

blad aan een boom niet geel kan worden zonder het stille medeweten van de hele boom, zo kan een mens geen kwaad doen zonder de verborgen wil van alle mensen. 'Als in een optocht trek je tezamen op naar je goddelijk zelf. (...) Je kunt de rechtvaardige niet scheiden van de onrechtvaardige en de goede niet van de boze, want tezamen staan zij voor het aangezicht van de zon zoals de zwarte en witte draad verweven zijn. En als de zwarte draad breekt, onderzoekt de wever het hele kleed en eveneens het weefgetouw.' Ieder struikelblok dat wij op onze weg opzijschuiven, schuiven wij ook opzij voor degenen die na ons komen. Valt een van ons, hebben wij dan wel het struikelblok weggenomen? Alle belemmeringen die het licht tegenhouden onder ogen zien, lost ze op in het licht. Niets menselijks is mij vreemd. Het gevoel een vreemdeling te zijn in deze wereld kan ik te boven komen en niet alleen dat, nog veel meer. De roos dringt in me. Ik moet dieper leren zien.

Op stille momenten, als ik afdaal in mijn hart, kan ik soms beluisteren hoe ik liefde en harmonie kan leven. Dan beleef ik wat de hoogste wijsheid of gnosis wordt genoemd en ik herken haar als waar, zoals de Tabula Smaragdina, het fundament van de hermetische wijsheid, zegt: 'Het is waar, het is zeker, het is de volle waarheid: wat beneden is, is gelijk aan wat boven is en wat boven is, is gelijk aan wat beneden is, opdat de wonderen van het ene zich voltrekken.' Eerlijk en zuiver leven ligt niet buiten mezelf, in de wereld, maar is in mijn 'zelf' te ontsluiten. De oorzaak van mijn onrust en ongelukkig zijn, ligt in het verloren contact met de lichtvonk, in de verbroken verbinding met de wereld van de geest.

*Jij kunt wit zijn zoals de zon, het goud
bezitten van de maan of de vuurrode
standvastigheid van het zegevierend zwaard.
Ik ben blind en ik weet niets, maar ik vermoed
dat er meer wegen zijn. En ieder ding
is talloos vele dingen. Muziek ben jij,
paleizen, engelen, sterrenhemelen, rivieren,
o diepe, grenzeloze, intieme roos,
die God mijn dode ogen straks zal tonen.*

Jorge Luis Borges

Tweevoudig

Heb je soms ook het gevoel dat je niet weet welke kant je op moet gaan? Linksom lijkt onverstandig en rechtsom nog niet in te schatten. Het een is wat je zocht, het ander is ineens ook erg aantrekkelijk. Je hart zegt het ene, je hoofd iets anders. Je ontdekt eigenlijk een gespleten mens te zijn.

De gespletenheid is gegrond in de ziel. De ziel is immers de verbindingsschakel. Een van de twee uiteinden is verbonden met de hogere geestelijke natuur en het andere staat in verbinding met de materie. De ziel bevindt zich tussen boven en beneden, tussen de onvergankelijke natuur van de mens en zijn fysieke en vergankelijke natuur.

‘Ziel’ zie ik niet langer meer als een ding, als iets voor na de dood. Maar als een onzichtbaar, stromend ‘iets’, een fluïde, zoals mijn verlangen of bezieling, als dat wat mij nú drijft door het leven. Waar verlang ik naar? Wat wil ik? Dat is mijn ziel. De ziel zegt wie je bent. Verandert mijn verlangen, dan verandert ook mijn ziel. De ziel is beweeglijk. In de ziel zit groei, ontwikkeling.

De ziel werkt als een magneet. Zij trekt krachten aan tot bereiken of stoot ze juist af. De ziel is dus een heel dichtbij, levendig ‘gebeuren’. De ontdekking dat de ziel kan groeien, geeft mijn leven diepe zin en een onbeschrijflijke vreugde.

Plato vergelijkt de gespletenheid van de ziel met het beeld van een span paarden, een wit en zwart paard. Het witte paard trekt omhoog, zoekt naar verbinding en verlangt naar het licht van kennis, de geest. Het zwarte paard wil zich losmaken, trekt naar omlaag, de aarde. Ook Goethe laat zijn Faust spreken van ‘twee zielen in mijn borst’. Ze slingeren hem heen en weer tussen geest en stof, tussen verheven abstracte ideeën en concrete wereldse begeerten en ambities.

Ik onderzoek waar het accent ligt in mijn eigen leven. Is het oog van mijn ziel omhoog gericht op wijsheid, op wezenlijke dingen, of omlaag; zoek ik gemak, vertier, vermaak? Het Corpus Hermeticum van Hermes Trismegistos bevestigt het dubbele leven dat ik ervaar. Zo lees ik: ‘Van alle schepselen in de natuur, is alleen de mens zich bewust van zijn tweevoudigheid, namelijk sterfelijk naar het lichaam en onsterfelijk naar de wezenlijke mens.’

In het binnenste van de aarde vlamt het vuur van de Christus. Ja, de hemel spreekt in mijn ziel en alles is inderdaad vol levenskracht, vol ziel: rotsen, planten, bloemen en dieren, ieder ontvangt naar zijn eigen aard. ‘Doordring je,’ zegt Hermes, ‘van de gedachte dat niets voor je onmogelijk is.’ ‘Was op tot mateloze grootheid, ontstijg aan alle lichamen, verhef je boven alle tijd, word eeuwigheid. Dan zul je God begrijpen.’

Literatuur

- Achterberg, Gerrit, *Alle gedichten*,
Athenaeum - Polak & Van Gennep, Amsterdam 2005
- Attar, Farid-ad-Din, *Samenspreking der vogels*,
Servire, Wassenaar 1974
- Aurelius, Marcus, *Overpeinzingen*,
AnkhHermes, Deventer 2003
- Bach, Richard, *Jonathan Livingston Zeemeeuw*,
Strengholt, Naarden 1999
- Blavatsky, H.P., *De stem van de stilte*,
Theosofische Vereniging, Amsterdam
- Bloem, J.C., *Doorschienen wolkenranden*,
Ooievaar, Den Haag 1958
- Bloem, J.C., *Verzamelde gedichten*,
Athenaeum - Polak & Van Gennep, Amsterdam 2001
- Blok, Ir, J.A., *Oepanisjads*, N. Kluwer, Deventer 1956
- Böhme, Jacob, *Morgenrood in opgang*, manuscript
van 1612, Rozenkruis pers, Haarlem 2018
- Borges, Jorge Luis, *Alle gedichten*,
De Bezige Bij, Amsterdam 2011
- Brevertton, Terry, *Onsterfelijke laatste woorden*,
Roularta Books, 2011
- Comenius, J.A., *Unum Necessarium*, Rozenkruis pers,
Haarlem 1983
- Cooper, Rabbi David A., *God is een werkwoord*,
AnkhHermes, Deventer 2002
- Couperus, Louis, *Psyche*, Astoria, 2016
- Dante Alighieri, *De goddelijke komedie*, Christinus Kops,
De Nederlandse Boekhandel, Antwerpen 1984

Deleu, Jozef, *600 gedichten over leven, liefde en dood*,
Lannoo/Meulenhoff, Amsterdam 2015

De Masnavi van Jalaluddin Rumi, vertaling Marcel Derkse,
Sufi Publications BV en deVoorde 2007

De mooiste Joodse verhalen, Verba, Hoevelaken 2002

Dickinson, Emily, *Verzamelde gedichten*,
Van Oorscot, Amsterdam 2011

Dowling, Levi, *Het Aquarius Evangelie van Jezus Christus*,
Schors, Amsterdam 2002

Eckartshausen, Karl von, *Enkele woorden uit het
binnenste*, Rozenkruis pers, Haarlem 1993

Eckartshausen, Karl von, *De magische krachten van
de natuur*, Rozenkruis pers, Haarlem 1992

Eckhart, Meister, *Het boek van de goddelijke troost*,
Ten Have/ Pelckmans, Baarn 2002

Eckhart, Meister, *Over God wil ik zwijgen*,
Historische uitgeverij, Groningen 2023

Emoto, Masaru, *Water heeft een geheim*,
AnkhHermes, Deventer 2007

Eyck, P.N. van, *Gedichten*, de Prom, Baarn 1993

Feyter, Theo, *Het Gilgamesj-epos*, Ambo, Amsterdam 2005

Ficino, Marsilio, *De brieven van*, deel 1,
Rozenkruis pers, Haarlem 1993

Gadal, Antonin, *De Triomf van de Universele Gnosis*,
In de Pelikaan, Amsterdam, 2004

Gerhardt, Ida, *Verzamelde gedichten*,
Athenaeum - Polak & Van Gennep, Amsterdam 2005

Gibran, Kahlil, *De profeet*, Mirananda, Den Haag 1986

Giordano Bruno, symposionreeks,
Rozenkruis pers, Haarlem 2002

Goethe, J.W., *Kleurenleer*, Vrij Geestesleven, Zeist 2009

Groot, Arjen F. de, *In het licht van de zon*, Kairos,
Soest 1997

Grossman, *Uit de tijd vallen*, Cossee, Amsterdam 2012

Heijden, A.F.Th. van der, *Tonio*, De Bezige Bij,
Amsterdam 2013

Heindel Max, *De wijsbegeerte der rozenkruisers*,
Stichting Zeven, Den Haag 1990

Herzberg, Abel J., *Drie rode rozen*, Querido, Amsterdam
1988

Hesse, Hermann, *Sprookjes*, Bert Bakker, Den Haag 1972

Het evangelie van de waarheid, Karnak, Drempt 1989

Het evangelie van Philippus, Karnak, Drempt 1985

Hilhorst, Suzan, *Sara en Liv*, Hollands Diep, Amsterdam
2017

Huijs, Peter, *De vuurgloed van de ontstijging*,
Rozenkruis pers, Haarlem 2012

Huijs, Peter, en Duivenvoorden, Mirjam, *Plaatsen waar de
geest waait*, Rozenkruis pers, Haarlem 2021

Jonge, Hella de, *Los van de wereld*, Balans, Amsterdam,
2006

Kabir, AnkhHermes, Deventer, 1987

Kaniok, Erich, *Voorbij de woorden, boeddhistische verhalen*,
Asoka, Rotterdam 2007

Keirse, Manu, *Helpen bij verlies en verdriet*,
Lannoo, Tiel 2003

Khan, Inayat, *Het doel van het leven*, Servire, Wassenaar
1973

Kleiberg, Benita, *Het graalmysterie van Parzival*,
Rozenkruis pers, Haarlem 2006

Peter, dr. Jan, en Jacobs, J.A., *Johannes van het Kruis*,
mystieke werken, Carmelitana, Gent 1975

Kübler-Ross, Elisabeth, *De cirkel van het leven*,
Ambo, Amsterdam 1997

Kyber, Manfred, *Het land van belofte*,
Sirius en Siderius, Den Haag 1991

Levi, Primo, *Is dit een mens*, Meulenhoff, Amsterdam 1987
 Liefhebber, Peter, *De verborgen Shakespeare*,
 Synthese, Den Haag 2008
 Mahabharata, H. Verbruggen, Mirananda, Den Haag 1991
 Mani, *Mani's Lichtschat*, Rozenkruis pers, Haarlem 1997
 Meyer, Rudolf, *Het mysterie van de Graal*,
 Christoffor, Rotterdam 1980
 Mijsbergen, Joop en Hettema, Ankie, *Zien wat blijft*,
 De Morgenster, Haarlem 2020
 Mirandola, Pico della, *Rede over de menselijke waardigheid*,
 Historische uitgeverij Groningen, 2022
 Mögling, Daniel, *Poculum Pansophiae*, internet
 Mortley, Alice, *Christus in u*, Servire, Den Haag, zevende
 druk
 Naimy, Mikhail, *Het boek van Mirdad*,
 Rozenkruis pers, Haarlem 1975
 Naimy, Mikhail, *Gesprek met de ander*,
 Rozenkruis pers, Haarlem 1994
 Nijhoff, Martinus, *Lees maar, er staat niet wat er staat*,
 Ooievaar, Amsterdam 2000
 Obbema, Fokke, *De zin van het leven*,
 Atlas Contact, Amsterdam/Antwerpen 2019
 Obbema, Fokke, *Een zinvol leven*,
 Atlas Contact, Amsterdam/Antwerpen 2021
 Pentagram, tijdschrift, 2019 nummer 4
 Pessoa, Fernando, *Boek der rusteloosheid*,
 De Arbeiderspers, Amsterdam 2013
 Petri, Catharose de, *Transfiguratie*,
 Rozenkruis pers, Haarlem 1958
 Petri, Catharose de, *Zeven stemmen spreken*, Rozenkruis
 pers, Haarlem 1959
 Petri, Catharose de, *24 december 1980*,
 Rozenkruis pers, Haarlem

Pfeiffer, Ilja Leonard, *De Nederlandse poëzie van de
 twintigste en de eenentwintigste eeuw in 1000 en enige
 gedichten*, Prometheus, Amsterdam 2016
 Pythagoras, *De gulden verzen*, Schors, Amsterdam 1981
 Quispel, Gilles, *Valentinus de gnosticus en zijn Evangelie
 der Waarheid*, In de Pelikaan,
Rig Veda, Hymnen, Mirananda, Wassenaar 1982
 Rilke, Rainer Maria, *De mooiste gedichten*,
 Davidsfonds, Leuven 2000
 Rijckenborgh, J. van, *De gnosis in actuele openbaring*,
 Rozenkruis pers, Haarlem 1980
 Rijckenborgh, J. van, *Het mysterie der zaligsprekingen*,
 Rozenkruis pers, Haarlem 2022
 Rijckenborgh, J. van, *De Egyptische Oergnosis en haar roep
 in het eeuwige nu*, deel I, II, III, IV,
 Rozenkruis pers, Haarlem
 Rijckenborgh, J. van, *De roep der broederschap van het
 Rozenkruis*, Rozenkruis pers, Haarlem 1985
 Rijckenborgh, J. van, *De belijdenis der broederschap van
 het Rozenkruis*, Rozenkruis pers, Haarlem 1984
 Rijckenborgh, J. van, *De alchemische bruiloft van
 Christiaan Rozenkruis*, deel 1 en 2, Rozenkruis pers,
 Haarlem 1988/1992
 Rijckenborgh, J. van, *De gnostieke mysteriën van de Pistis
 Sophia*, Rozenkruis pers, Haarlem 2015
 Rijckenborgh, J. van, *Het Nuctemeron van Apollonius van
 Tyana*, Rozenkruis pers, Haarlem, 1976
 Rijckenborgh, J. van, *Het christelijke inwijdingsmysterie
 Dei Gloria Intacta*, Rozenkruis Pers, Haarlem 2005
 Roemi, *Juwelen*, Synthese, Den Haag 2006
 Roob, Alexander, *Alchemie en Mystiek*, Taschen 1997
 Saint-Exupéry, Antoine de, *De kleine prins*,
 Ad. Donker, Rotterdam 1980

Silesius, Angelus, *Zwerver tussen hemel en aarde*, Kluwer,
Deventer 1971

Steiner, Rudolf, lezing van 27 september 1911, 'De
wereldbroederschap van het Rozenkruis', Rozenkruis
pers, Haarlem 1992

Steiner, Rudolf, *Filosofie van de vrijheid*,
Servire, De Rijp 1994

Tagore, Rabindranath, *Zwervende vogels*,
Wereldbibliotheek, Amsterdam 1941

Thomasevangelie, Karnak, Amsterdam 1993

Thomése, P.F., *Schaduwkind*, Contact, Amsterdam 2003

Timmermans, Felix, *De kern van alle dingen is stil en
eindeloos*, gedicht

Trismegistos, Hermes, *Vermaning van de ziel*,
Crystalserie, Rozenkruis pers, Haarlem 1993

Underhill, Evelyn, *Het spirituele leven*,
KokBoekencentrum, Utrecht 2019

Upanishads, Kluwer, Deventer 1956

Vasalis, M., *De oude kustlijn*, Van Oorschot,
Amsterdam 2002

Vasalis, M., *Verzamelde gedichten*,
Van Oorschot, Amsterdam 2015

Warren, Hans, *Spiegel van de Nederlandse poëzie*,
Dichters van de 20^e eeuw, Meulenhoff, Amsterdam 1979

Weil, Simone, *Wachten op God*, Bijleveld, Utrecht 1997

Welz, E.J. en Dijk, C. van, *Tao, universeel bewustzijn –
Teh, universele bewustwording*,
Rozenkruis pers, Haarlem 2019

Zuiderduin, Corina, *Het mooie Westen*,
de Groene Sfinx, 2019

de klank van de regenboog

In *De klank van de regenboog* vertelt docent en schrijver Ankie Hetteema hoe zij al op jonge leeftijd in aanraking komt met het Rozenkruis. Midden in een druk en vol bestaan, ontdekt ze dat het leven 'licht' is. En na die ene ontdekking, volgen er veel meer. Zo ontmoet ze in zichzelf een intense en dynamische stilte. Ze leert er de geestelijke waarden van de ziel kennen, waardoor haar hele levensperspectief verandert, en ervaart dat je kunt denken 'in het licht'.

In dit boek laat zij bovendien overtuigend zien dat de weg van 'roos en kruis' een universele weg is. De roos staat symbool voor de oerwijsheid die in ieder mensenhart sluimert. Het kruis voor het indalende, geestelijke zevenlicht dat deze wijsheid 'openbreekt' in uitstralende liefde. Met talrijke citaten uit de wijsheidsliteratuur onderbouwt zij deze visie.

Rozenkruis pers

9 789067 3251 27

